

A Tale of A Tub

NEWSLETTER 21/2025

Image: Portrait of Emma's pram surrounded by 'E' paintings made by John Nixon, 1996.

OPENING TENTOONSTELLING: *The Clock Wife*

25 oktober, 2025 - 25 januari, 2026

Opening: 25 oktober, 17:00-20:00

MARJA BLOEM met SETH SIEGELAUB

SUE CRAMER en EMMA NIXON met JOHN NIXON

JUF met FRAN HERNDON en vrienden

VANITA en JOHANNA MONK

Tentoonstellingsontwerp door MAUD VERVENNE

Kom naar de opening van *The Clock Wife*, met een optreden van JOHANNA MONK en een begeleidende bulletin tekst van DODIE BELLAMY, gevolgd door karaoke in Café Brouwershuys!

The Clock Wife is een tentoonstelling van drie maanden rond het beheer van kunstenaarsnalatenschappen. Vier nalatenschappen worden gepresenteerd vanuit het perspectief van de vrouwen die ze beheren: Marja Bloem toont het werk van haar partner Seth Siegelaub; Sue Cramer en Emma Nixon presenteren echtgenoot en vader John Nixon; Johanna Monk eert haar geliefde Vanita Monk; en Juf (Bea Ortega Botas en Leto Ybarra) presenteren hun collega Fran Herndon. [1] Centraal staat de verweving van administratief en emotioneel werk die onlosmakelijk verbonden is met dit soort beheer. Tegelijkertijd schuilt er een paradox in het hart van een tentoonstelling die juist het onzichtbare zichtbaar wil maken: hoe laat je zien wat doorgaans verborgen blijft?

Hoewel de kunstenaars om wie deze nalatenschappen draaien niet worden genegeerd, richt *The Clock Wife* zich op het werk van de executeurs zelf. Iedere executeur werd gevraagd een actuele behoefte van de nalatenschap te benoemen—iets dat, wanneer eraan voldaan zou worden, haar zou helpen dit werk beter te kunnen uitvoeren. Het tentoonstellingsbudget, evenals delen van het bredere institutionele budget die hierop aansloten—zoals promotie, publieksprogramma's en 'kantoorkosten'—zijn daarop herverdeeld om aan deze noden tegemoet te komen.

De executeurs bevinden zich op verschillende momenten in het opbouwen van de nalatenschappen en in hun persoonlijke rouwproces: sommigen doen dit werk al decennia, anderen namen het pas onlangs onverwacht op zich, waarbij leren en helen hand in hand gaan. Ook de sociale en familiale verhoudingen die aan deze banden ten grondslag liggen, verschillen, en ieder van hen bevraagt op eigen wijze de gangbare opvattingen over artistieke erfenissen. Het is dan ook vanzelfsprekend dat de behoeften uiteenlopen: Sue

en Emma streven naar meer zichtbaarheid voor John Nixons praktijk buiten Australië; Marja worstelt met digitaliseringsverzoeken en zoekt een assistent met deze vaardigheden. Bea en Leto zouden graag meer onderzoek doen naar Fran Herndons werk,^[2] terwijl Johanna simpelweg geld nodig heeft om tijd vrij te maken en alles op orde te krijgen. Toch kwamen in de gesprekken waarin deze behoeften werden vastgesteld twee dingen steeds terug: 1. de wens om anderen te ontmoeten die dit werk doen, om van elkaar te leren, en 2. meer zichtbaarheid voor de kunstenaarspraktijken. Of, zoals Johanna het samenvatte: ‘Gewoon een platform’. Vanuit die gedachte is *The Clock Wife* opgezet rond een centraal platformstelsel dat verwijst naar de onzichtbare geschiedenis van A Tale of A Tub—een voormalig washuis en ook een plek van gender gerelateerde arbeid—en fungeert als een architectonische ingreep. De platformen zijn ontworpen door Maud Vervenne en functioneren als metafoor en als daadwerkelijk podium, waar tijdens de tentoonstelling gesprekken, performances en informele ontmoetingen plaatsvinden.

Wat door alle voorbereidende gesprekken heen voelbaar blijft, is het materiële en administratieve gewicht van verlies. Dit is niet alleen een fysieke realiteit—woningen volgestouwd met dozen vol bezittingen die te pijnlijk zijn om weg te doen, schilderijen verspreid over huizen en garages wereldwijd die schreeuwen om catalogisering—maar ook een financiële: werken moeten soms verkocht worden om belasting te kunnen betalen over de rest, of stichtingen moeten juridisch vastgelegd worden, enzovoort. Veel van dit dagelijkse werk draait uiteindelijk om leren leven met het verlies, of, zoals Marja Bloem het verwoordde, ‘om Seth levend te houden’. Voorbij kunsthistorische nalatenschappen en de historie van gender gerelateerde arbeid valt er veel te leren en erkennen in de emotioneel-administratieve marges—de krabbels en aantekeningen die zo persoonlijk beladen zijn dat ze zich niet laten vangen in een objectief archiefsysteem. Deze tentoonstelling is een poging om een begin te maken met dat proces.

[1] Gezien het persoonlijke karakter van dit project vraagt deze voetnoot om een ongebruikelijke invoeging van het ‘ik’ in de vorm van een persbericht: Tijdens een galeriebezoek, enkele jaren geleden, vroeg ik naar de naam van de executeur van de nalatenschap van Vit Cimbura, een Tsjechische postmoderne ontwerper die vooral bekendstaat om de kitscherige, experimentele klokken die hij in de laatste jaren van zijn leven maakte. Degene aan wie ik het vroeg wist het niet zeker en riep naar een collega in de galerie: ‘Hoe heet the clock wife ook alweer?’ Zoals die bijnaam al deed vermoeden, had Cimbura’s weduwe sinds zijn overlijden voor zijn werk gezorgd. Het label, hoe beschrijvend ook, verraadde tegelijkertijd een bepaalde historische houding ten opzichte van zowel de weduwe als de executeur: dat zij wordt gedefinieerd door haar relatie tot (het werk van) een ander. Dit was een van de momenten die me aan het denken zetten over hoe vrouwen vaak

worden toegewezen aan anonieme administratieve rollen binnen de verhalen over artistieke nalatenschappen, en het dient nu als de anekdote waaruit deze tentoonstelling haar naam heeft ontleend.

[2] Als onderdeel van hun bijdrage heeft Juf een reeks teksten in opdracht gegeven die tijdens de tentoonstelling zullen worden gepubliceerd via [The Back Room](#), een online publicatieplatform van SMALL PRESS TRAFFIC, een broedplaats in de San Francisco Bay Area voor dichters die grenzen verleggen in de kunst. Tot de schrijvers behoren ARIEL GOLDBERG, SANJA GROZDANÍĆ en TUMELO MTIMKHULU.

ENG

EXHIBITION OPENING: *The Clock Wife*

October 25, 2025-January 25, 2026

Opening: October 25, 5-8PM

MARJA BLOEM with SETH SIEGELAUB

SUE CRAMER and EMMA NIXON with JOHN NIXON

JUF with FRAN HERNDON and friends

VANITA and JOHANNA MONK

Exhibition design by MAUD VERVENNE

Join us for the opening of *The Clock Wife*, with a performance by JOHANNA MONK and an accompanying bulletin text by DODIE BELLAMY—plus karaoke afterwards at Café Brouwershuys!

Accumulating over three months, *The Clock Wife* is an exhibition that focuses on artist estate management by presenting four estates through the eyes of the women overseeing them: Marja Bloem presenting her partner Seth Siegelau; Sue Cramer and Emma Nixon presenting husband and father John Nixon; Johanna Monk presenting her beloved Vanita Monk; and Juf (Bea Ortega Botas and Leto Ybarra) presenting their peer Fran Herndon.**[1]** At the core of the exhibition is the conflation of administrative and emotional labour inherent to this line of work. Yet an exhibition built around an acknowledgement of the invisibility of certain forms of labour—and an attempt to centre them in turn—has a paradox at heart: how do you make visible that which is not seen?

While still acknowledging the artists around whom each of the estates revolve, *The Clock Wife* spotlights the work of the executors

themselves. In order to do so, each executor has been asked to state a current need of the estate, one that, if filled, would better equip her to do the work at hand. In turn, the exhibition budget, as well as aspects of the broader institutional budget that pertain to some of the needs—such as the advertising budget, the public program budget and the ‘office costs’ budget—have been redistributed towards tending to them.

Each of the executors are at different points in the establishment of the estates as well as in their journeys with the grief that unfolds alongside this work: some have been doing it for decades, others picked it up unexpectedly only recently, learning and healing all wrapped up in one. Additionally, the social and familial relations that inform each of the bonds vary, with each pushing at normative understandings of artistic legacy in their own way. Naturally, then, the needs of each estate are also different: Sue and Emma strive for more visibility for John Nixon’s practice outside Australia, Marja struggles with digitisation requests and seeks an assistant skilled in this area. In another case, Bea and Leto desire more scholarship on Fran Herndon’s work,^[2] while Johanna simply needs money to buy her time to actually get everything in order. Yet in the conversations that determined these needs, and despite the variations in practice and contexts, all the estates had two overarching things in common: 1. a desire to meet others doing this work in order to learn, and 2. further visibility for the practices. Or, as Johanna concisely put it, ‘Simply, a platform’. With this in mind, *The Clock Wife* revolves around a central platform system that draws on the invisible histories of the space of A Tale of A Tub—a former washhouse and site of gendered labour itself—and which acts as an intervention into the architecture. Developed by designer Maud Vervenne, the platforms are both metaphor and actual stage, upon which a series of talks, performances and informal meetings will take place throughout the exhibition.

Felt throughout the conversations that informed the making of *The Clock Wife* is the material and administrative weight of loss. This is not just as physical reality—apartments stacked to the brim with storage boxes full of possessions too achy to part with, paintings dispersed in homes and garages all over the world, begging to be catalogued—but also a financial one—said artworks needing to be sold in order for executors to pay tax on the ones that remain, foundations requiring legal establishment, so on and so forth. And with all this in mind, much of this daily work is done to learn to live with the loss, or, as Marja Bloem said, ‘to keep Seth alive’. Beyond art historical legacies and histories of gendered labour more broadly speaking, in the marginal spaces of the emotionally administrative—the scribbled inscriptions housed in archival systems so personally felt that they refuse objective organisation—there is a lot to be learned from and to acknowledge in the commitment of estate managers. This exhibition is an attempt to begin that process.

[1] Given the personal nature of this project, this footnote demands an uncharacteristic insertion of the 'I' into the press release form: During a gallery visit a number of years ago, I enquired about the name of the estate executor of Vit Cimbura, a Czech post-modern designer most known for the kitschy experimental clocks he made in the later years of his life. The person I asked wasn't sure of the name and proceeded to yell out to his colleague at the gallery, 'What's the name of the clock wife?' As evidenced by the nickname, Cimbura's widow had looked after his work since his passing, and the label, however descriptive, betrayed a certain historical attitude toward the position of both the widow and the estate executor: that being someone defined by her relationship to (the work of) another. This was one of a number of instances that got me thinking about the designation of women to anonymous administrative roles within the narratives of artistic legacy and now serves as the anecdote from which this exhibition got its name.

[2] As part of their contribution, Juf have commissioned a series of texts that will be published throughout the exhibition via [The Back Room](#), an online publishing platform of SMALL PRESS TRAFFIC—a San Francisco Bay Area seedbed for poets who push boundaries in the arts. Writers include ARIEL GOLDBERG, SANJA GROZDANIC and TUMELO MTIMKHULU.

The Clock Wife October 25, 2025– January 25, 2026

Guest Writer: DODIE BELLAMY

Exhibition Design: MAUD VERVENNE

JUSTUS VAN EFFENCOMPLEX, ROTTERDAM

WWW.ATALEOFATUB.ORG

MARJA BLOEM with
SETH SIEGELAUB

SUE CRAMER and
EMMA NIXON with
JOHN NIXON

JUF (BEA ORTEGA BOTAS and
LETO YBARRA) with
FRAN HERNDON and friends

VANITA and JOHANNA MONK

A Tale of A Tub stands with Palestine. Donate [here](#) or [here](#) if you can, too.

A Tale of A Tub steunt Palestina. Doneer [hier](#) of [hier](#) als je kunt.

A Tale of A Tub

**JUSTUS VAN EFFENCOMPLEX
3027 TK, ROTTERDAM
THE NETHERLANDS**

Thursday to Sunday, 1-6pm

Instagram

info@a-tub.org
www.ataleofatub.org

You received this email because you signed up on our
website or made a purchase from us.

[Unsubscribe](#)

